

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.286 van 22 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 januari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 28 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers verklaren van Servische nationaliteit zijn.

Op 21 maart 2000 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 21 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 21 augustus 2000 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 20 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 20 december 2001 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State. Op 18 augustus 2004 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 134.312.

Op 28 januari 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9,3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 augustus 2006 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9,3^{de} lid van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van de aanvraag worden door verzoekers bijkomende stukken overgelegd aan Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 27 november 2006, 26 januari 2007, 6 juli 2007, 23 juli 2007, 17 september 2007, 15 oktober 2007 en op 22 oktober 2007.

Op 9 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 2000 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands zouden spreken, deelnemen aan schoolse en naschoolse activiteiten, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is bewonderenswaardig doch op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 20/12/2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 24/12/2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden op 18/08/2004 verworpen (arrest Raad van State nr. 134.312).

Uit langdurig verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De spraakmoeilijkheden die P. (...) vertoonde kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze problemen volgens de schoolpsychologe goed geëvolueerd zijn en betrokkenen niet bewijzen dat eventuele verdere opvolging niet in het land van herkomst kan gebeuren. Dit verhindert bijgevolg een terugkeer naar het land van herkomst niet.

Het argument dat de (schoon)zus van betrokkenen hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de scholing van de kinderen betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat zij op het moment van de asielprocedure niet schoolplichtig waren, aangezien kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Het feit dat hun kinderen nu naar de lagere school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichte scholing gestart is in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen beweren dat hun kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst geen normaal onderwijs zouden kunnen genieten. Dit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet toelichten waarin het Servisch onderwijs verschillend zou zijn van het Belgisch onderwijs. Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal niet kennen en in Servië een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 28 jaar in Servië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

(...)

Op 28 januari 2008 wordt aan verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing die als gemotiveerd wordt:

“(...

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art 7, alinea 1,2° van Wet van 15 december 1980).

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20.12.2001.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar , onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...)

2. Ontvankelijkheid.

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers X en X, respectievelijk geboren op 24 april 1996, 17 januari 1998 en 4 september 1999, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een accessorium van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (R.v.St., nr. 155.037, 15 februari 2006).

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoekers eigenlijk twee beslissingen aanvechten met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers voeren echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel (oud) 9,3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting, de manifeste appreciatiefout en de evenredigheidsplicht.

Verzoekers verwijten de tegenpartij hun verzoek niet ernstig en zorgvuldig behandeld te hebben, terwijl al de voorwaarden hiertoe wel aanwezig waren. Zij stellen dat uit een brief van de schoollogopediste bleek dat de drie kinderen behoorlijk Nederlands begrijpen en spreken, dat ze goed geïntegreerd zijn en goede resultaten halen, en dat vooral het oudste kind spraakmoeilijkheden heeft en getraumatiseerd leek te zijn door hetgeen hij meegemaakt had in voormalig Joegoslavië, dat het oudste kind nu zeer goed geëvolueerd is maar soms nog een vorm van stotteren vertoont en een repatriëring nefast zou zijn voor de verdere ontwikkeling van de kinderen die schriftelijk Albanees of Servisch niet kennen. Zij verwijzen eveneens naar een brief van de directeur van de school van de kinderen die stelt dat een nieuwe taal voor problemen zou zorgen en naar een schrijven van M.C. dat bevestigt dat de kinderen de eigen Albanese taal niet meer machtig zijn en het Servisch al helemaal niet spreken, dat stelt dat verzoekers na meer dan zeven jaar nog steeds in angst en onzekerheid leven en tenslotte wijst op de verblijfsvergunning van de zuster van verzoeker. Verzoekers leiden uit dit alles af dat het voor zich spreekt dat nu hun kinderen hun eigen moedertaal niet kennen, in geval van terugkeer naar Servië, zij er geen normaal onderwijs zullen kunnen volgen, zeker niet in Servisch wat voor hen een uitzonderlijk disproportionele schade zal berokkenen, vermits het Joegoslavische onderwijsstelsel niets te maken heeft en niet gelijkgesteld kan worden met het Belgisch schoolonderwijs. Verzoekers wijzen eveneens op het attest dat werd neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker werk aangeboden krijgt en kans maakt op een vast contract.

Verzoekers hebben verder kritiek op de bestreden beslissing waar die stelt dat de spraakmoeilijkheden van het oudste kind niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar deze problemen volgens de schoolpsychologe goed geëvolueerd zijn en betrokkenen niet bewijzen dat eventuele verdere opvolging in het land van herkomst kan gebeuren en dit bijgevolg een terugkeer naar het land van herkomst niet verhindert. Verzoekers weerleggen voorgaande en stellen dat het vermelde schrijven van zowel de

schoollogopediste, als dat van de directeur van de school van de kinderen, een voldoende bewijs zijn dat een verdere opvolging in het land van herkomst niet zonder schadelijke gevolgen kan gebeuren, en dat dit dus wel een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Zij stellen eveneens dat de tegenpartij zich onterecht verschuilt, wat betreft de spraakmoeilijkheden van het oudste kind, achter een los van de context genomen uittreksel van de brief van de schoollogopediste volgens wie de problemen 'goed geëvolueerd' zijn, waaruit tegenpartij onterecht afleidt dat verzoekers niet aantonen dat eventuele verdere opvolging in het land van herkomst niet kan gebeuren. Verzoekers verwijten de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de overige elementen van de brief. Verzoekers zijn bovendien van mening dat met de afleiding die de verwerende partij maakt uit de voornoemde brief, met name dat de problemen een terugkeer naar het land van herkomst niet verhindert, de bestreden beslissing de bewijskracht van de brief van de schoollogopediste schendt en aldus de artikelen 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek miskent.

Eveneens bekritisieren verzoekers de motivering van de bestreden beslissing op het punt dat deze stelt dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden en verwijzen ter staving naar de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de Regularisatiewet) en naar rechtspraak van de Raad van State die verschillende arresten in gunstige zin heeft geveld betreffende illegaal verblijvende vreemdelingen. Verzoekers stellen dat nergens in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet zulk voorbehoud of onderscheid wordt gemaakt tussen al dan niet legaal of illegaal in België verblijvende vreemdelingen, ouders van schoolgaande kinderen, dat aldus de verwerende partij een voorwaarde stelt die op geen enkele beschikking berust. Zij menen dat het in casu bezwaarlijk kan worden betwist dat het voor ouders op zijn minst bijzonder dramatisch is hun kinderen te moeten ontwortelen en hen te onderwerpen aan een totaal voor hen vreemd schoolonderwijs waarvan ze de taal niet meer beheersen, vooral gelet op het feit dat zij na hun repatriëring in Servië het onderwijs onmogelijk zullen kunnen volgen bij gebreke aan voldoende taalkennis (Cyrillische schrijfwijze), dat dit wel degelijk een voldoende toelichting uitmaakt waarin het Servisch onderwijs verschillend is van het Belgische. Zij poneren dat de tegenpartij zich onterecht verschuilt achter het feit dat verzoekers steeds geweten hebben dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf. Verzoekers stellen dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het gedrag van verzoekers hen niet verweten kan worden, dat de Raad van State meer dan eens rekening gehouden heeft met schoolgaande kinderen van ouders in illegaal verblijf in België. Verzoekers wijzen op arrest nr. 99.424 van 3 oktober 2001, op arrest nr. 103.146 van 4 februari 2002 en op arrest nr.114.961 van 25 mei 2005 van de Raad van State en stellen dat de Raad van State aangenomen heeft dat het moeilijk te verantwoorden is dat een kind de onderwijscyclus zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het de aldaar gangbare taal nooit heeft onderwezen gekregen, dat deze rechtspraak uiteraard op de onderhavige zaak van toepassing is.

Tenslotte poneren verzoekers aangaande de motivering dat zij ruim 28 jaar verblijf kenden in Servië en het dus onwaarschijnlijk is dat zij ginds niemand meer kennen waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, dat 'een beslissing van zo'n belang voor de toekomst van een ganse familie met de ernstige schadelijke gevolgen van dien louter gebaseerd op een waarschijnlijkheid die elke feitelijke grondslag mist – want iedereen weet maar al te best dat een terugkeer alles behalve voor korte duur zal zijn, wel integendeel, - is onaanvaardbaar en getuigt van weinig ernst ...". Verzoekers concluderen dat de bestreden beslissing kennelijk berust op een onredelijke manifeste foutieve appreciatiebevoegdheid en totaal onevenredig en onzorgvuldig voorbereid is, genomen zonder rekening gehouden te hebben met alle nuttige aangebrachte elementen.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van verzoekers erop dat moet geoordeeld worden dat het verblijf pas precair wordt na de afhandeling van de procedure bij de Raad van State, gelet op het nieuwe regeerakkoord.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf geen onderscheid maken tussen de elementen die zij inroepen om een buitengewone omstandigheid te verantwoorden en de elementen ten gronde. Verzoekers

verwijzen in hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 16 augustus 2006 op wat volgt:

- Vlucht uit het land van herkomst op 15 februari 2000 en de asielprocedure in België.
- Drie minderjarige kinderen die hier schoollopen.
- Een schrijven van de directeur van de kleuterschool waaruit blijkt dat het jongste kind de Nederlandse taal leert en spreekt.
- Een schrijven van de directeur van de lagere school waaruit blijkt dat de twee oudste kinderen Nederlands spreken, ook met hun ouders.
- Een schrijven van de schoollogopediste die verklaart dat de drie kinderen behoorlijk Nederlands begrijpen en spreken en dat het oudste kind spraakmoeilijkheden heeft en getraumatiseerd leek te zijn door hetgeen hij meegemaakt had in het voormalig Joegoslavië, dat een repatriëring nefast zou zijn voor de verdere ontwikkeling van de kinderen.
- Een tweede schrijven van de directeur van de lagere school waar gesteld wordt dat een nieuwe taal voor problemen zou zorgen bij de schoolse ontwikkeling van de kinderen.
- De kinderen kennen hun eigen moedertaal niet en zullen in geval van terugkeer naar Servië geen normaal onderwijs kunnen volgen, zeker niet in het Servisch.
- Het Joegoslavische onderwijssysteem kan niet gelijkgeschakeld worden met het Belgisch schoolonderwijs
- Het argument van Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers zelf aan de oorsprong zijn van hun langdurig verblijf in België geldt evenzeer voor Dienst Vreemdelingenzaken die hun vorige regularisatieaanvraag drie jaar lang heeft laten aanslepen.
- De brutale stopzetting van hun geslaagde integratie en duurzame bindingen, waarvan zij thans onbetwistbaar blij gegeven hebben, maakt een onverdraagbare schade uit aan de door hen succesvol gedane moeite en die van hun kinderen.
- Alle bindingen met het land van herkomst werden definitief verbroken en hun toekomst is thans in België gevestigd.
- De plicht van zorgvuldigheid dringt zich op nu Dienst Vreemdelingenzaken zelf de hoog geslaagde integratie van betrokkenen heeft kunnen vaststellen.
- Verwijzing naar een arrest van de Raad van State waarbij toepassing gemaakt wordt van het beginsel van redelijke termijn in geval van hoog geslaagde integratie geldende als uitzonderlijke omstandigheid in de zin van artikel 9, 3de lid van Vreemdelingenwet.
- Zij zullen zonder enige twijfel aan werk geraken.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken antwoordt op alle door verzoekers aangehaalde elementen zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekers vechten in het middel enkele van deze motieven aan met voornamelijk volgende argumentatie:

- De kinderen kennen de moedertaal niet en zullen bij een terugkeer naar Servië aldus geen normaal onderwijs kunnen volgen, zeker niet in Servisch. Dit is voor hen uitzonderlijk disproportioneel daar het Joegoslavische schoolonderwijs niet gelijkgesteld kan worden met het Belgische.
- De spraakmoeilijkheden van het oudste kind. De brieven van de schoollogopediste en de directeur van de lagere school zijn wel degelijk voldoende bewijs dat een verdere opvolging in het land van herkomst niet zonder schadelijke gevolgen kan gebeuren. De bestreden beslissing steunt op een los van de context genomen uittreksel van de brief van de schoollogopediste, zonder rekening te houden met de overige elementen van de brief.
- Schending van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, nu de bestreden beslissing de bewijskracht van de brief van de schoollogopediste miskent.
- Het feit dat een hoog geslaagde integratie en de scholing wel in aanmerking kan genomen worden als buitengewone omstandigheid, zelfs als deze verworven werden

in illegaal verblijf, dat dit volgt uit rechtspraak Raad van State en op grond van de Regularisatiewet en het feit dat artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet geen onderscheid maakt tussen legaal en illegaal in België verblijvende vreemdelingen.

- Arresten nr. 99.424, nr. 103.146 en nr. 144.961 van de Raad van State.
- De melding dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat verzoekers niemand meer kennen in land van herkomst waar zij voor korte duur terecht kunnen, is een motief gebaseerd op een waarschijnlijkheid die elke feitelijke grondslag mist want iedereen weet dat een terugkeer alles behalve voor korte duur zal zijn.
- Het nieuwe regeerakkoord.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister van Binnenlandse Zaken bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Betreffende verzoekers argumentatie aangaande de integratie, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist heeft dat de integratie van verzoekers en hun kinderen geen buitengewone omstandigheid is. Zoals reeds opgemerkt mogen verzoekers de buitengewone omstandigheden niet verwarren met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Zo dient te worden opgemerkt dat het argument met betrekking tot de integratie betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag terwijl de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zich in de bestreden beslissing enkel uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. De gegrondheid van hun aanvraag is op dit ogenblik evenwel niet aan de orde. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen van integratie niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoord dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend.

Waar verzoekers van mening zijn dat de integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en dit ook al is de integratie en de scholing verworven is in illegaal verblijf en verzoekers hiervoor verwijzen naar de Regularisatiewet, wijst de Raad erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers niet ingediend werd in het kader van de Regularisatiewet maar in toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, en zij zich bijgevolg, zelfs niet naar analogie, kunnen beroepen op de criteria van deze wet (R.v.St., nr. 170.289 van 20 april 2007, R.v.St., nr. 160.062 van 14 juni 2006). Verzoekers betoog als zou de minister een voorwaarde aan de wet toevoegen door een onderscheid te creëren tussen legaal of illegaal verblijvende vreemdelingen is een blote bewering die geenszins uit de bestreden beslissing blijkt en is hoe dan ook ter zake niet dienend.

Aangaande de rechtspraak van de Raad van State waar verzoekers naar verwijzen als zou de integratie en de scholing van kinderen, zelfs bekomen in illegaal verblijf, wel een uitzonderlijke omstandigheid kunnen uitmaken, wijst de Raad er vooreerst op dat in twee van de door verzoekers aangehaalde arresten (nr. 103.146 en nr. 99.424) het schoolgaan hogere studies of een professionele vorming betreft van meerderjarigen die studeren uit vrije keuze. Deze rechtspraak kan dan ook geenszins toegepast worden op onderhavige zaak nu het schoolgaan in casu, minderjarige schoolplichtige kinderen betreft en waarbij het schoollopen wordt toegestaan in illegaal verblijf om de continuïteit van de ontwikkeling van minderjarige kinderen te beschermen. Aangaande arrest nr. 144.961 van 25 mei 2005 van de Raad van State, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat ook deze rechtspraak geen toepassing kan vinden in onderhavige zaak nu het verplichte schoolgaan van de kinderen werd aangevat tijdens het legaal verblijf van de ouders, hetgeen in casu niet geval is daar de kinderen, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing, de schoolplichtige leeftijd nog niet bereikt hadden op het ogenblik van het afsluiten van de asielprocedure.

Niettegenstaande kan integratie in bepaalde gevallen een buitengewone omstandigheid uitmaken, maar in casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat, alle door verzoekers ingeroepen elementen in aanmerking genomen, de integratie hier op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die zou aantonen dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen. De Raad wenst nogmaals te benadrukken dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en dat hij zijn oordeel niet in de plaats mag stellen van die van het bestuur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers inderdaad hun hoge graad van integratie aantonen en aanvoeren als buitengewone omstandigheid, maar niet aannemelijk maken dat zij omwille van deze integratie niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekers niet toelichten waarin het Servisch onderwijs verschillend zou zijn van het Belgisch onderwijs. Verzoekers betwisten dit niet, doch voeren aan dat de kinderen de moedertaal niet kennen en bij een terugkeer naar Servië aldus geen normaal onderwijs zullen kunnen volgen, zeker niet in Servisch, dat dit voor hen uitzonderlijk disproportioneel is daar het Joegoslavische schoolonderwijs niet gelijkgesteld kan worden met het Belgische. Zoals verder blijkt kunnen verzoekers dit echter niet aannemelijk maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van verzoekers reeds op 20 december 2001 werd afgesloten en dat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Zij verkozen ervoor om een niet opschortende procedure voor de Raad van State in te leiden, gevolgd door twee opeenvolgende aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf. Zeer terecht wordt door de bestreden beslissing aangehaald dat de verplichte scholing van de kinderen in illegaal verblijf is gestart en dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich in een dergelijk verblijf te nestelen en dat de ouders hun kinderen tegen het risico van taalachterstand dienen te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Het komt de wettelijke vertegenwoordigers van het kind niet toe om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekers kunnen niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van hun kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terecht komen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijk geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij aan vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekers aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet vormen. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002).

Betreffende de argumentatie aangaande de spraakmoeilijkheden van het oudste kind, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de brief van de schoollogopediste, wel degelijk dat de problemen van het oudste kind goed geëvolueerd zijn. Aangaande de overige elementen van de desbetreffende brief, dient de Raad vast te stellen dat dit beweringen betreffen die niet verder gestaafd worden door verzoekers. Uit het geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt, zoals verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing, dat een eventuele verdere opvolging in het land van herkomst niet mogelijk is. Verwerende partij kwam aldus op kennelijk redelijke wijze tot de beslissing dat dit argument niet kan gezien als een buitengewone omstandigheid nu verzoekers niet aantoonde als zou het Servisch onderwijs de probleemsituatie van het oudste kind niet kunnen opvolgen.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, met name dat de bestreden beslissing de bewijskracht van de brief van de schoollogopediste

miskent, stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek, betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (Raad van State, arrest nr. 155.679 van 28 februari 2006).

Aangaande verzoekers' kritiek op het motief dat het hoogstwaarschijnlijk lijkt dat verzoekers niemand meer kennen in het land van herkomst waar zij voor korte duur terecht kunnen, met name de kritiek dat iedereen weet dat een terugkeer alles behalve voor korte duur zal zijn, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering betreft die geenszins wordt gestaafd. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan, nog in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf van 16 augustus 2006, noch in hun verzoekschrift, waarom een terugkeer niet voor korte duur zou zijn. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden met betrekking tot voormelde kritiek.

Betreffende de verwijzing naar het nieuwe regeerakkoord stelt de Raad vast dat een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in het regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Uit wat voorafgaat concludeert de Raad dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en hij correct en redelijk heeft geoordeeld dat er in casu geen buitengewone omstandigheden worden aangebracht in de zin van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken een schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoede van het bestuur niet aannemelijk.

Waar verzoekers menen dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Verzoekers maken niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenfinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.